

DOKOŇ
**LEDEN
2017
CENA 25,- Kč**

VÁŽENÍ DIVADELNÍ PŘÁTELÉ,

rovněž se vám stává, že se někdy v té naší civilizaci cítíte neviditelní? Mně ano. Onehdy se mi stalo, že jsem najížděl do křižovatky a z levé strany mě vytlačilo auto, ačkoliv mě v autoškole učili, že bych měl mít zprava přednost... asi mě ten řidič neviděl. Jindy v obchodě do mě ze zadu opakovaně najížděla paní s nákupním vozíkem, když jsem před ní stál v řadě u pokladny... asi mě neviděla. A taky se mi těžko zapomíná na zážitek, který mi připravila „horda“ výrostků, která mě málem smetla, když jsem chtěl vyjít z restaurace, do které se právě stejnými dveřmi rozhodli co nejrychleji vstoupit... asi mě neviděli. Spěch, sobectví, slepota?

Přemýšlím o tom, co považují lidé obývající náš kontinent za podstatné ve vztahu k těm ostatním. Jestli je vidí? Jestli je vnímají, přemýšlejí o nich jako o jiných skvělých, ojedinělých lidských bytostech podobně jako o sobě, nebo je trpí jako nutné zlo, anebo je vůbec nevnímají – nevidí je... Kdysi byl základním poselstvím křesťanství, které utvářelo základy naší evropské kultury, imperativ: „Miluj bližního svého...“ Lidé s údajně vše vysvětlující vědou za zády masově opouštějí tisíciletou duchovní bázi vnímání své existence – rozličně osobitou víru v Boha, aniž by ji čímkoliv nahradili, a „Bůh“ nás lidi za to obrazně trestá tím, že nás nechává napospas sobě samým. A lidé, jak se mi – neviditelnému – jeví, dnes uznávají, milují hlavně a především sami sebe. Pro sebe přestali vidět a vnímat své bližní.

Ovšem v souladu s tím, jak o tomto jevu uvažoval na počátku sedmnáctého století anglický básník a anglikánský kněz John Donne, je zřejmé, že člověk sám o sobě, člověk bez vědomí lidské koexistence není vlastně ničím. Mnozí znají jeho slova, která chci dnes připomenout s nástupem nového roku. Roku, v němž bychom si mohli přát více vidět, abychom byli sami více viděni. Je krásné nebýt neviditelný a je nádherné nebýt sám. Divadlo – dobré divadlo – se o to celá tisíciletá v kontextu s onou křesťanskou výzvou „Miluj bližního svého...“ všemožně snaží, neboť se se svým veškerým konáním především koncentruje na proces poznávání člověka. Jeho bolestí, jeho tužeb, jeho tendencí, minulosti, útrap, radostí, žalu, vzteku, pokory a prokletí – veškerého toho nesnadně definovatelného duchovního magmatu, z něž jsme každý z nás úžasně osobitě utkáni. Každý z nás logicky jiný než kdokoliv a každý z nás bez jiných zbytečný – neviditelný.

John Donne píše: „Žádný člověk není ostrov sám pro sebe, každý je kus nějakého kontinentu, část nějaké pevniny; jestliže moře spláchne hroudu, je Evropa menší, jako by to byl nějaký mys, jako by to byl statek tvých přátel nebo tvůj: smrtí každého člověka je mne méně, neboť jsem část lidstva. A proto se nikdy nedávej ptát, komu zvoní hrana. Zvoní tobě.“

Všechno jenom to nejkrásnější v novém roce vám za všechny kolegy z našeho divadla přeje a na shledanou se při divadelních představeních, sloužících k poznávání lidských bytostí, těší

 Stanislav Moša, ředitel MdB

V prosinci 2016 navštívila Hudební scénu Mary Poppins, pravděpodobně naposledy.

Kouzelná chůva si přišla pro štěstí před vystoupením na náměstí Svobody.

Propagační jízdu brněnskou šalinou si užili i komičti kamarádi.

Adventní náměstí Svobody patřilo Mary a komičtům.

Jan Brožek a Barbora Remišová si vyzkoušeli, jak by jim to ve filmu slušeno na přídi Titanicu.

Režie obnovené inscenace Mary Poppins se opět ujal Petr Gazdík.

Do rodiny Radky Coufalové a Jiřího Macha přinesl čáp Marečka, měl pól metru a přes třicet deka.

LISTOVÁNÍ

Již tradičně zavítal do Divadelního klubu Mikuláš.

Zachoval se jako uličník a hned ve dveřích se osvěžil panáčkem.

Některé děti byly jeho návštěvou nadšené.

Jiné děti pořádně vystrašil čert.

Ale básničky měly připravené na výbornou.

A s andělem si všechny rozuměly.

Můžeme se těšit zase letos v prosinci.

Paní Zdena Herfortová s režisérem Mikolášem Tycem a dramaturgem Janem Šotkovským seznámili novináře s komedií Ryba potmě.

Posléze se Mikuláš Tyc s Janem Brožkem a scénografem Karlem Čapkem zastavili u mě v ateliéru.

Conrad Potter Aiken (1889 – 1973), americký spisovatel a básník, nositel Pulitzerovy ceny (1930) a mnoha dalších ocenění. Publikovat básně začal již na Harvardu, zvláště jeho rané básně byly ovlivněny symbolismem, vliv na jeho poezii měl také fakt, že když mu bylo 11 let, jeho otec zabil kvůli finančním problémům jak sebe, tak svoji ženu, básníkovu matku. Byl kritikou i čtenáři znovuoživen po roce 1960, kdy bylo jeho dílo silně ovlivněno Freudem a Jungem, sám se zasloužil o uznání díla Emily Dickinsonové. V roce 1952 vydal autobiografický román, v němž upřímně píše o svých manželstvích a milostných aférách, pokusu o sebevraždu, psychických problémech, obavách ze šílenství, ale i o přátelství s T. S. Eliotem či Erzou Poundem. Z jeho poezie jsem si dovolil pro vás vybrat a přeložit básně *All lovely things...*

Miroslav Macek

Vše milované

Vše milované jednou zmizí,
vše milované stihne zmar,
i mládí, jemuž smrt je cizí,
přec nezbyvá, než roků pár.

Pár dívek vejde v zapomnění,
pár aster v prach se obrátí,
vše krásné v zestárlé se změní,
nic k rozpuku se nevrátí.

Ach, vrať se lásko, vrať se mládí!
Však lhostejně nás míjí čas,
vždy bez ohledu na nás pádí
ten lýtý hubitel všech krás.

Ach, vrať se lásko, zůstaň mládí!
Však věčný květ je jenom klam,
už vichry podzimmě se ladí
a odvanou vše bůhvíkam.

*„Kdo nikdy nebyl dítětem,
nemůže být ani dospělým.“*

Charlie Chaplin

(vl. jm. Charles Spencer Chaplin,
1889 – 1977), patří k nejslavnějším
filmovým tvůrcům 20. století.

B | R | N | O

STATUTÁRNÍ MĚSTO BRNO
FINANČNĚ PODPORUJE
MĚSTSKÉ DIVADLO BRNO,
PŘÍSPĚVKOVOU ORGANIZACI

MINISTERSTVO
KULTURY

PARTNEŘI DIVADLA

CARent

Mercedes-Benz

HOŠEK MOTOR

OKNO STYL

Mezi nebem a zemí. Dokonalá okna.

Dopravní podnik města Brna a.s.

AUTOCONT

RYBA Larry David
Režie Mikoláš Tyc
POTMĚ

17. a 31. PROSINCE 2016

PREMIÉRY NA ČINOHERNÍ SCĚNĚ

Stanislav MOŠA

v rozhovoru s ředitelem
brněnského studia České
televize Janem Součkem

Našel jsem před časem fotky, kdy jsem si v devíti letech s bratrance hrál na televizi a fascinovalo mě to. Už tehdy. Existuje ve tvém životě nějaký okamžik, který byl takhle signifikantní pro to, že strávíš život na divadelních prknech, za režijním pultíkem nebo třeba psaním libret?

Máme de facto identický zážitek ve věku, kdy se nám to přihodilo. Mě bavilo číst a samozřejmě, když jsem četl, tak jsem si četl i básničky. Ve škole to bylo trochu povinné, ale mě to ohromně bavilo. Existovaly recitační soutěže a já jsem postoupil ze školního do obvodního a potom i do městského kola. A tam se jako můj osud v porotě zjevila herečka Marie Viková – a ta mi pak nabídla a dalším deseti dětem, jestli k ní náhodou nechceme chodit do dramatického kroužku. Myslela si tenkrát, že máme nejenom potenciál nebo talent nejen recitovat, ale věnovat se divadlu vůbec. A já řekl ano, moc mě to zajímalo. Zavedla nás pak do Divadla Petra Bezruče v Ostravě, kde hrála, a ukázala nám divadlo ze zadu (!). Já na ten zážitek nikdy nezapomenu, protože jsem měl pocit přeneseně se podobající tomu, jako když se člověk ocitne... třeba v Sagrada Familia. Ocitl jsem se v divadelním chrámu, který nemá jenom duchovní rozměr, ale ještě je mnoha jinými způ-

soby naddimenzovaně zvláštní ve vztahu k dětskému vnímání světa. Prostě jsem měl pocit, že jsem se ocitl v kouzelném prostoru, kde je možné všechno, v prostoru, který je nebyvalý, neběžný, který jsem v životě jinde nepotkal, a taky na mě do té doby nikde nic podobného takovýmto způsobem, takovouto silou nesáhlo. Vůně šminek – ne že bych ji inhaloval – ale bylo to něco nepopsatelně úžasného. Tohle si na mě sáhlo velice silně – má první návštěva divadla. Paní Marie Viková pro nás děti zařídila jednu skvělou věc. Divadlo Petra Bezruče bylo v období mého dospívání v úžasné kondici, hrály se tam nádherné inscenace a my jsme ho mohli kdykoliv navštívit. A já tam seděl jako divák třeba i dvacetkrát do měsíce. Tenkrát se mě divadlo plně zmocnilo. *Městské divadlo Brno je fenomén, který má uvnitř branže pověst, že tady funguje nějaké kouzlo. Jak se daří tobě, jako otci toho fenoménu, od počátku 90. let držet relativně stabilní tým, ze kterého ty největší hvězdy neutíkají do Prahy? V čem to kouzlo spočívá?*

To je ale hezká otázka! Třeba se na ni dá odpovědět takto: režisér Stano Slovák měl před premiérou *Zamilovaného Shakespeara*, když si povídal s jednou kolegyní z Prahy, která s námi na této

inscenaci spolupracovala. Ve své profesi prošla spoustou divadel v celé české zemi, hodně spolupracuje s pražskými divadly, učí na DAMU... Řekla, že k nám na zkoušky hrozně ráda jezdí, a to mnohem častěji, než by musela. A to hlavně proto, že ji fascinuje, jak v našem divadle lidi dělají všechno sami od sebe. Zažívá u nás něco, co z jiných divadel nezná. Vzpomenula třeba na zkoušky v nejméně známém velkém divadle, kde velmi dobrý režisér potřeboval nějakou rekvizitu a trvalo to tři dny, než se jí domohl. Když na dopolední zkoušce potřeboval rekvizitu Stano, měl večer k dispozici tři alternativy. Děvčata z rekvizitárny udělají, co mu na očích vidí. A kolegové z techniky navíc ten večer před zkouškou sami

potřebí onu hlavní tezi, proč vlastně divadlo existuje, stále opakovat, to přece musí vědět každý, kdo ho chce dělat. U nás je pevně zaměstnáno na 400 lidí a v průběhu jednoho roku s námi spolupracuje dalších 400 lidí jako hosté. A všichni mají chuť společně něco dokázat. Je to jako infekce, infekce lásky ke kolegům, se kterými spolupracuju, infekce lásky k divadlu.

Zmínil jsi Stano Slovák a to je skvělý odrazový můstek pro další otázku. Počet herců, z nichž se v tomhle divadle stali režiséři, je nebyvalý. Čím to? Nepochybuju o tom, že je to cílená záležitost – jak k tomu ale dojde? Řeknou si o to sami? Kdo a kdy je osloví, jestli nechtějí zkusit režii?

zametli jeviště, i když to nemuseli dělat. Řekla Stankovi, že si myslí, že pro lidi, kteří jsou tady zaměstnaní, je životní satisfakcí, když existují ve firmě, která má všechny parametry své činnosti maximálně funkční. A jak se pak všichni snaží, jak to jenom jde, aby svým kolegům jakkoli nepokazili jejich práci. Jak si tu všichni přejí, aby úspěšnou minulou premiéru následovala neméně úspěšně i ta další. Já vím, že někteří šéfové mají potřebu zasahovat do činnosti svého souboru, svého divadla neustálým připomínáním toho, proč vůbec svou práci děláme. Podle mě není za-

Existují různé profese – scenograf, dramatik, choreograf, herec, tanečník, muzikant, kostýmní výtvarník, hudební skladatel, režisér... ale tou nejpodstatnější profesí bude v našem prostředí provždy profese **divadelníka**. Například Stano Slovák a Petr Gazdík jsou sice znamenití herci, ale nějak se stalo, že skrz jejich fungování herecké a v souvislosti s tím, jak o divadle uvažovali, mě napadlo, že by bylo dobré, aby si to zkusili i z té druhé strany. Vyvěrá to z mého přesvědčení, že člověk musí – jak řekl Stanislavský – nemilovat sebe na divadle, ale milovat divadlo

v sobě. Tento druh pokory a laskavosti nakonec způsobuje, že talentovaný člověk je schopný přenést text na jeviště tak, aby byl živý a autentický, aby vedl hluboký, oboustranný dialog se svým divákem. Každý režisér musí mít především obrovskou vnitřní pokoru a hned vedle ní i velké sebevědomí vyvěrající ze široké vzdělanosti. A pokoru s odpovídajícím vzděláním bohužel nenalézám u mnoha režisérů nejenom v zahraničí, ale taky v Čechách. Až příliš mnoho škol, a to nejenom českých, se snaží režiséry připravit tak, aby jejich hlavním úkolem bylo hlavně se zapsat do historie světového divadelnictví. Oni potom vymýšlejí kravinu, které jsou ekvivalentem třeba různých hnutí ve výtvarném umění, v němž se vymýšlejí všelijaké „havadiny“, které už přesahují – podle mého názoru – rozumnou hranici lidskosti a humanismu. Snažím se pro režisérskou profesi nalézt především vzdělané a kvalitní lidi s láskou k bližním a profesním potenciálem, a Stano Slovák i Petr Gazdík – oba původně herci – jsou dnes skvělými režiséry. Vystudovat nějakou školu ještě neznamená, že člověk tu profesi nakonec může vykonávat. Režie je nesmírně komplikované řemeslo. A pro divadelní ředitele dodnes žádná škola vůbec neexistuje (*smích*).

U úspěšných lidí všichni předpokládají, že všechno jde hladce a že jejich životní příběh je téměř lineární záležitost, že tam nejsou sinuoidy. Má manažer a umělec tvého formátu nějakou noční múru, které se bojí, že se jednou stane realitou?

Když jsem chtěl studovat režii, bylo podmínkou mít tři roky praxe po maturitě. „Odkroutil“ jsem si ji na hudebně-dramatickém oddělení konzervatoře v Ostravě, kdy jsem během tří let kontrahoval dva ročníky, a tak jsem si udělal ještě jednu maturitu. A v té době jsem si říkal, co kdybych byl hercem? A tenkrát mě pronásledovala noční múra – stojím na jevišti Divadla Antonína Dvořáka v Ostravě, hraju titulní roli v *Cyranovi z Bergeracu* a vůbec nevím, co mám dělat, neznám text a tak podobně... To byla moje noční múra herecká. A pak, když jsem se dostal na režii do Brna a začal jsem režirovat, tuto hereckou noční múru vystřídal noční múra režisérská. Stojím tady, tenkrát v Divadle bratří Mrštíků, na večerním dozoru své inscenace, kolem mě v průběhu představení proudí diváci pryč a já je samozřejmě nemůžu nijak zdržet, prostě jdou pryč. Tohle bych teda nerad zažil. Ovšem strach z toho, že diváci odcházejí z divadla, neznamená, že bych jim nějak nadbíhal. Každý večer je

tady v divadle 1100 pro mě vesměs neznámých diváků, které nemám šanci poznat, takže nějaký kalkul je nemožný. Co se týče dramaturgie divadla, věřím celý svůj život na osobní zodpovědnost, což znamená, že když se něco líbí mně, spoléhám na to, že se totéž dá přenést i na diváky, na kolegy, zaujmout je natolik, aby prožili tu fascinaci z divadelního představení obdobně, jak ji zažívám já. Noční můry už mě našťástí dávno opustily...

Vaše Hudební scéna je nepochybně lídrem v přivádění nových muzikálových kusů, a to původních i těch úspěšných zahraničních. Zajímá mě ten dramaturgický výběr. Opravdu je to vše na osobním citu? Neexistuje přece jenom nějaká kuchařka toho, že český divák má rád tohle, a něco, co zafungovalo na Broadwayi nebo na West Endu, nemusí automaticky fungovat v Česku?

Česká kultura má obrovskou výhodu v tom, že v národě existuje něco jako poptávka po původní české autorské tvorbě. Co se tady napíše v literatuře, natočí ve filmu či v televizi, to české publikum přijme i bez takové podpory, jaká funguje například ve Francii. A diváci pak původní tvorbu rádi srovnávají s tím, co nejlepšího vzniká ve světě. Při hledání titulů je to různé. Vzpomínám

nám například na jednání s anglickou agenturou, která neskrývala nadšení nad některými našimi inscenacemi, například *Oliver!* nebo *Čarodějky z Eastwicku*. Seděli jsme společně v Londýně nad kávou a vyprávěli si o možných dalších titulech z jejich nabídky a mně se zalíbila *Mary Poppins*. Petr Gazdík tam tenkrát byl se mnou, a když jsme se vraceli domů, říkám mu: „Hele, dáme do toho úplně nejvíc, jak můžeme, protože je to pro děti, a děti si zaslouží to nejlepší. A když to udělá padesát repríz, bude to skvělé.“ *A Mary Poppins* zažila už na dvě stě padesát repríz! Někdy se nedá dopředu přesně odhadnout, co a jak našeho diváka z mezinárodní nabídky zaujme. Napadá mě ještě jeden zážitek. Přiletěli jsme do New Yorku a ptáme se kolegů, kteří tam žijí, co nám mohou doporučit, a oni nás tenkrát poslali na muzikál *Probuzení jara*. Říkám: „*Probuzení jara*, jakože od Wedekinda?“ Já mám tu hru nesmírně rád, ale nevěřil jsem, že by z ní mohl být muzikál, dobrý muzikál. A on to byl úchvatný zážitek. Naše inscenace pak získala ocenění nejlepší hudební inscenace roku a já si myslel, že ji budeme uvádět mnoho let. Nestalo se. Šla tak hluboko pod kůži, že se s ní ne každý uměl vyrovnat, a po krátkém čase jsme ji museli přestat hrát. Ve světě máme různé kontakty, které nám

radí, co by bylo pro naše divadlo dobré, a informují nás o všem, co vzniklo na divadlech celého světa zajímavého. Například nyní uvedeme muzikál *Chaplin*, který se hrál zatím jenom na Broadwayi. Nádherně moudrá věc se skvělou hudbou...!

Moje poslední otázka má dvě části. Ty jsi zmiňoval svůj nástup ke studiu režie na Janáčkově akademii, což, pokud se nepletou údaje na vašem webu, bylo v roce 1979. Co se ti vybavuje jako symbol Brna v té době?

Když jsem se rozhodl, že budu studovat režii, stala se taková zajímavá věc. V Ostravě probíhal celostátní divadelní festival a na konzervatoř přišli shodou okolností dva pánové z Brna. Byli to Pravoš Nebeský, režisér z Divadla bratří Mrštíků, a šéf Katedry režie na JAMU, režisér a ředitel DbM Milan Pásek. Potřebovali nějaké mladé lidi do souboru, tak přišli na konzervatoř, kde jsme hráli nějaké kousky z našich prací. Nabídl mi herecké angažmá k Mrštíkům, ale moje profesorka hlavního oboru na konzervatoři, paní Veselá, herečka ze Státního divadla ostravského, jim řekla, že bych chtěl studovat režii. A oni řekli jo, pojďme do toho. Pan profesor Nebeský mi nabídl, že mě připraví na zkoušky. U mě to bylo o to složitější, že můj táta s mámou měli pro tu dobu mizerný kádrový profil. Když jsem se po revoluci dostal k papírům na JAMU, zjistil jsem, že rektor do nich po mých přijímačkách nechal napsat, že syn takových lidí nesmí být přijat nejenom na JAMU, ale ani na jakoukoliv jinou vysokou školu. A ti dva pánové, Pásek a Nebeský, k jeho vyjádření v zápisu prohlásili, že pokud mě nepřijme, oba dva odejdou ze školy. A já si to přečetl, až byli oba po smrti. Čas od času jim za to na dálku poděkuju. A co se mi z té doby z Brna vybaví? No... v rámci příprav na zkoušky mi pan profesor Nebeský řekl, abych se šel podívat k nim do divadla. Šel jsem teda k Mrštíkům a strašně mě rozesmálo, jak tady, a to i na jevišti, všichni mluví brněnsky. Ostrava je buď ostravská, nebo korektní, co se týče jazyka, ale tady všichni mluvili s těmi měkkými e a ta melodie řeči pro mě byla neuvěřitelně legrační. Vůbec jsem nechápal, že může taková řeč na divadle existovat. A ještě jeden šok. Já byl zvyklý z ostravského divadla, že když skončilo představení, tleskalo se deset, patnáct minut. První inscenace, kterou jsem viděl u Mrštíků, byla dobrá, lidi

se smáli, bavili se, ale padla opona, lidi tleskli dvakrát a šli domů. Ani jsem nestačil napřáhnout k prvnímu tlesknutí a diváci byli pryč. A do třetice: z ostravského prostředí jsem byl zvyklý na to, že se nelže. Tam lidé dokonce vyhledávali konfliktní momenty, kdy byli schopni se kvůli pravdě i porvat. Špatně jsem se srovnával s tím, jak moc se v Brně lhalo...

No, a teď druhá část tvé odpovědi, když jsi zvolil tuhle třídu šoků pro svůj příchod do Brna. Co dneska, po více než třiceti letech, pro tebe symbolizuje Brno?

Shodou okolností jsem o tom především mluvil v Berlíně s jedním kolegou, kterého jsem režíroval jako herce ve Švýcarsku. Řekl mi, že byl na návštěvě v Brně, a začal mi vyprávět o tom našem městě. Byl tady tři dny, poprvé v životě. A říkal strašně krásné věci o tom, jak si naše město zamiloval, jak je to město prorostlé parky a v duchu s Janem Skácelem prohlásil, že to je vlastně město tak trochu v lese. A já jsem mu na to odpověděl, že proto v Brně bydlím. Změnilo se toho hodně od dob, kdy se tady tak nebetyčně lhalo. Snad je to tím, že lidem, kteří tu dnes žijí, ohromně vyrostlo sebevědomí, které bylo dřív různě narušované. Naše město je stejně jako naše země ekonomicky nesmírně zdravé. A téměř vždycky tomu tak bylo. Vzpomínám si, jak mě jeden přítel ve Slovinsku zavedl do sklepa svého domu, byl to statkář, a říká: „Tady ten motor z plzeňské Škodovky u nás v domě funguje od roku 1927, co ho můj děda koupil. Proč vy jste potřebovali ten socialismus, když jste byli před válkou tak daleko?“ A já na to odpověděl, že jsme byli tak daleko, že jsme ten experiment museli absolvovat už jenom proto, aby nás dohnali. Dělalí jsme si legraci. Československá republika byla před druhou světovou válkou se svou ekonomikou mezi pěti nejvyspělejšími zeměmi v Evropě. Letora našeho národa a stejně tak Brňáků nepostrádá pozitivní vztah k práci. A i proto se vlastně daří našemu divadlu. Mí kolegové nechtějí někde lenošně posedávat a planě žvanit. Chtějí, aby jejich existence měla smysl, takže se absolutně věnují své práci, a to potom přináší odpovídající výsledky. To, že se této zemi a městu Brnu daří, souvisí s tím, že tu žijí lidé aktivní, přemýšliví, kreativní... Vskutku radost pak v takovém městě pracovat a žít...!

Foto: jef Kratochvíl

LELKOVÁNÍ S

Tomášem SAGHEREM

S Lukášem Vlčkem
v muzikálu *Limonádový Joe*,
režie: Petr Gazdík

„Nepotřebuji vysněnou roli. Stačí jen, když to budou role dobré, které se budou divákům líbit a přesvědčí je.“ To je jedno z hlavních divadelních kréd tmavookého pohodáře Tomáše Saghera. (Tedy on sám se termínu „pohodář“ smál, protože ač tak působí, je prý velký prudák a rozčílí se velmi snadno.) Zkušený dabér, který dabing i režíroval, ví, jak chutná několikaletá souvislá spolupráce s televizí v oblasti hrané publicistiky, a objevuje se i v televizních filmech. Ví však také, jaké je to bez stálého angažmá. V prosinci má osmačtyřicáté narozeniny a letos je to už patnáct let, co se po životě na volné noze vrátil do souboru Městského divadla Brno.

Jsou to výročí hodná oslavy?

Rozhodně to není žádný důvod k oslavám. Jsou to data v kalendáři, i když je fakt, že zmíněných pět let, kdy jsem se po roce 1996 živil jako svobodný umělec, mně soubor a prostředí tohoto divadla stále víc a víc chyběly. Sice jsem s nimi pořád spolupracoval, ovšem scházelo mi ten pocit skutečné sounáležitosti. Opravdu se mi po tom pocitu stýskalo. Takže když jsem si právě před patnácti léty, bylo to v době zkoušení inscenace *Svět plný andělů*, kde jsem hostoval, dal na jed-

nom zahraničním zájezdu, kde jsem také účinkoval, schůzku s ředitelem Mošou, ani jsem mu nemusel obšírně vysvětlovat, o co mi jde. Tak, jak to Standa umí, mě jednoduše předběhl a nabídl mi okamžitý návrat. Vracelo se mi bez nadsázky krásně.

Bylo divadlo vaší jednoznačnou životní volbou?

Ano, zřejmě mně to bylo předurčeno. Skutečně první divadelní krůčky, jestli se to tak dá vůbec nazvat, které mi utkvěly v hlavě, byly ze školní besídky s pohádkou *Pér'a a Vlk*, což bylo myslím v první třídě. Hrál jsem Pétu a dodnes si pamatuji, že jsem z toho měl takovou radost, že jsem před diváky, tedy rodiči mými i ostatních dětí, vyběhl na jeviště a ukopl muchomůrce hlavičku. Za další mé budoucí profesní předurčení však vlastně může tak trochu babička, která mě jako kluka přihlásila a dovedla na konkurz do filmu, kde jsem uspěl, a už tehdy jsem měl pocit, že mě to baví. Paradoxně to však byla babička, která si mě poté, co jsem se přihlásil na JAMU, dobírala – no, ona to myslela vážně (*smích*) – že už napořád budu doživotním kašparem. Něco na tom je, ale mě to opravdu tenkrát začalo bavit. Následovalo Dětské studio v Divadle Na provázku, kde však už byla i večerní představení pro dospělé diváky, za která jsme dostávali tehdy úžasných

V muzikálu *Les Misérables (Bídňáci)*
režie: Stanislav Moša

Každá role, která se divákům líbí a je přesvědčivá, je dobrá.

pe vše, co dostanu, a především zastávám názor – stejně jako náš pan ředitel – že záleží na kvalitě divadla, tedy že je divadlo dobré a nudné. A tak je to i s postavami a tvorbou. Může být výborně napsaná komedie, ovšem když je špatně udělaná, tak prostě nefunguje, stejně jako špatně nastudované velké dramatické dílo. Když dostanu novou roli, netroufám si odhadovat, zda to bude úspěšné představení, či nikoli, ale v každém případě vnímám, jestli mě postava baví nebo ne. To, že si udělám nějakou vnitřní představu, však mnoho neznamená. Pak totiž přijde režisér, a ten může mít představu úplně jinou. Můžu se s ním o tom pít, můžu s ním i nesouhlasit, ale to je asi tak všechno, co můžu. V každém případě vždy režiséra jako jediného, který vše zastřešuje, respektuji. Radílků může být bezpočet. Mohou to myslet sebelíp. Ten vedoucí, zastřešující, odpovědný za výsledek je však jen jeden. A já mu musím věřit. Není to však tak, že bych postavu bral jednoznačně bez připomínek. Vždycky se snažím podílet se na vzniku, nabízet...

Jste zkušený profesionál, který jistě dokáže sám vycítit, jak se mu podařilo roli vytvořit. Přesto, máte v okolí někoho, na jehož případnou kritiku či připomínky dáváte?

Je pár lidiček, tedy kolegů vesměs starších, a tedy i zkušenějších, na jejichž rady či poznámky dám. Ovšem tím nejbližším kritikem, byť s laickým názorem, je moje žena. Tě jsou také určeny moje občasně stesky, pochyby či nejistoty, které zrod nové role provázejí. Vyslechne si je během zkoušení a poté, až se konečně dohrabeme k premiéře, od ní rád s úlevou slyším – vidíš, já ti říkala, že to dobře dopadne. Ale je fakt, že už jsem si vyslechl i poznámku, že jsem měl ve svých obavách pravdu, že se to zase tak úplně nepodařilo. Bohužel nemůže být kritikem všech mých premiérových postav, protože se občas vyskytnou problémy s hlídáním devítiletého syna Ondry, neboť dvacetiletá dcera Sabina už na to, aby pohlídala bratříčka, pochopitelně nemá vždy čas (*smích*). Když však nemůže na premiéru, snaží se žena přijít aspoň na gene-

dvacet korun. Během studií jsem hostoval a byl jsem na půl úvazku v Mahenově divadle a pak už následovalo angažmá ve zdejším Městském divadle, které trvalo do roku 1996. Odešel jsem na vlastní žádost, prostě jsem musel pryč.

Ve zdejším divadle už dvacet let účinkujete v postavě Rugbyho ve slavné komedii Brouk v hlavě. Jak se herci stárne v roli?

Nad touto otázkou jsem nikdy nepřemýšlel. Na myšlenku, že postavu už hrají opravdu hodně dlouho, jsem přišel až ve chvíli, kdy mně začal být kostým, ve kterém jsem vystupoval od prapočátku, podezřele malý. Kostymérky ho napřed různě povolovaly, ovšem pak už byl tak vetchý, že muselo dojít k jeho výměně.

Je Rugby vaše nejoblíbenější postava?

Asi ne. Nepatřím k hercům, kteří mají oblíbené či dokonce vysněné postavy, po kterých touží jako po takzvané osudové roli. Mám rád divadlo, které mě baví a které baví lidi. Samozřejmě, *Brouk v hlavě* je dobré představení, už jen ta délka hraní je důkazem, ovšem představení, která mám rád, těch je hodně. Snažím se hrát co nejlé-

S Karlem Mišurcem v komedii
Brouk v hlavě, režie: Gustav Skála

rálku, nebo na některou z repríz, kdy už jí dělá tu a tam společníka i Ondra.

Před sebou máte novou roli, kdy vás uvidíme jako stárnoucího Charlie Chaplina. Herce, kterého zná zcela každý. Není přístup k nastudování takové postavy přece jen poněkud odlišný v porovnání s například postavami fiktivními?

Ve hře budou Chaplinové tři. Chaplin jako dítě, poté v produktivním věku, kdy půjde o největší část role, a pak postava moje, tedy již stárnoucího muže, komika, herce. Chaplin senior bude přibližně ve věku šedesát až osmdesát let, což jsem trochu mladší, pravda... Ale naše maskérky jsou šikovné. Mám za sebou první seznámení s textem, ovšem už jsem začal číst knížky o Chaplinovi, mám seznam filmů, které chci vidět – například *Chaplin bez masky* je údajně vynikající – a postupně při každém dalším zkoušení se bude postava formovat. Jako zřejmě každý v mém věku mám za sebou období, kdy jsem jeho grotesky a filmy miloval, pak mě to tak trochu opustilo, což je asi běžné, a teď se k němu opět rád vracím. I když je to vlastně studijním způsobem. V souvislosti s inscenací jsem Chaplina, respektive nějaké grotesky, poprvé předvedl i synkovi. Líbilo se mu to a já se opět přesvědčil, že jeho humor – myšleno Chaplina, ne Ondry (*smích*) –

je ten, o kterém se dá říct, že skutečně nestárne. A moc se na to představení těšíme.

Opustil byste kvůli práci Brno?

To je hodně hypotetická otázka. Samozřejmě, že by záleželo hlavně na tom, jaká práce by to byla. Zatím mě nic takového nenapadlo. V Brně je nám dobře. Ostatně, já už si vyzkoušel jaké je to fungovat v Praze. Je to trochu jiný život a styl práce, ale mnohým vyhovuje a já proti tomu nic nemám. Ovšem když už mluvíme o pracovních příležitostech, tak přiznávám, že mě hodně věcí mrzí, nebo spíše, že se mi nelíbí. Například v mé oblíbené disciplíně, která je samostatným druhem umění – dabingu – bývalo Brno bez konkurence. Dnes o tuto práci v Brně téměř nezavádíte. Vše se přestěhovalo do Prahy. Stejně tak tomu je i v televizní tvorbě. Ne, že by zde žádná nebyla, ale hrát k nám jezdí zase hlavně lidé z Prahy. Určitě by měli více příležitosti dostávat i herci z dalších divadel. A tím nemyslím brněnská, ale všechna další v regionu. Věřím tomu, že i v nich by se našly tváře, které by se lidem líbily. A nemusely by tak vznikat okamžiky, kdy se některé seriály či inscenace kvůli jejich představitelům téměř pletou. Myslím tím, že nemám rád, když přeprnu na tři různé seriály a vidím stále stejnou partičku... To mám pak pocit, že v Česku je asi 10 herců (*smích*).

Dokážete si představit, že by šel syn ve vašich stopách?

Určitě bych mu v tom nebránil, ale ani ho nikam neprosazuji, máme dost dětí z hereckých rodin, které se staly i dětmi divadelními. Pro Ondru je zatím každá návštěva divadla velkým svátkem, tak to v něm i pěstujeme. Událost pro něj je, když se jde podívat nejen na tatínka, ale i na něco mimořádného. Zatím největším zážitkem pro něj bohužel asi bylo moje umírání v roli Jury, bratra

Nikoly v *Koločavě*, kdy se po náprahu sekerou ozval z hlediště velký výkřik a vzápětí pláč mého syna. Stejně tak byl nešťastný z děje *TITANICu*, byť se ho snažím na každé představení připravit. Divadlo je o emocích a nás těší, že je tak vnímá a hlavně, že se mu divadlo líbí. Ale kam ho cesta někdy povede, to necháváme osudu.

*Text: Miroslav Homola,
foto: Jef Kratochvíl, Tino Kratochvíl*

Daniel Große Boymann Thomas Kahry

Vrabčák a anděl

režie Stanislav Moša, Igor Ondříček

10. a 11. ÚNORA 2017

HRAJEME NA ČINOHERNÍ SCÉNĚ

Marc Norman, Tom Stoppard, Lee Hall

Zamilovaný Shakespeare

režie Stanislav Slovák

foto Tino Kratochvíl

HRAJEME NA ČINOHERNÍ SCÉNĚ

HRAJEME

Thomas Meehan, Christopher Curtis: CHAPLIN

Kdo by neznal geniálního umělce a výjimečného člověka Charlieho Chaplina. Muzikál, který je napsán na motivy jeho bohatého života, byl uveden na Broadwayi v roce 2012 a získal hned čtyři nominace na Cenu Tony a šest na Drama Desk Award. Titulní role je v díle rozdělena mezi tři herce – malého chlapce, dospělého a stárnoucího muže. Autoři vyprávějí o osudu hlavního hrdiny strhujícím způsobem a předkládají nám skvěle prokomponovaný příběh s báječnou hudbou a řadou okolností, o kterých věděli vskutku jen ti nezasvěcenější.

Základní výpovědí je pak Chaplinovo osobní poslání, které spočívá v jeho celoživotním odhodlání jít si vždy a za všech okolností za svými cíli s jednoznačným humánně akcentovaným vztahem ke světu, s kritickým myšlením vůči zvrhlé politice i s jasným názorem na bídu společnosti, ve které žil.

Režie: Stanislav Moša

Hrají: Daniel Ryměš nebo Marco Salvadori, Jan Mazák nebo Tomáš Sagher, Lukáš Janota nebo Robert Jícha, Lucie Bergerová nebo Markéta Sedláčková, Hana Holíšová nebo Viktoriia Matušovová a další.

Larry David: RYBA POTMĚ

Proslulý americký stand-up komik a sitcomový scenárista Larry David debutoval vloni ve svých 68 letech na Broadwayi coby divadelní autor – a hned napoprvé se mu podařilo pokořit broadwayský rekord v počtu lístků prodaných ještě před premiérou, (a to se průměrná cena za jeden lístek vyšplhala na neuvěřitelných 230 dolarů!!!). „Stojí Ryba potmě za ty stovky dolarů? Stojí, do posledního centu!“ napsal recenzent *Guardianu*. Larry David totiž napsal brilantní současnou frašku, která plně prokazuje jeho léty cízelované mistrovství ve stavbě slovního i situačního vtipu. Inscenaci vám představíme pouhý rok a půl po jejím prvním uvedení v New Yorku v evropské premiéře a za nepoměrně nižší cenu!

Ryba potmě je příběhem ušlápnutého, sebe-

ironického Normana a jeho excentrické dominantní matky Glorie, která se po smrti jeho otce nastěhuje k Normanovi domů a začne mu razantně organizovat život. Norman tak zoufale lavíruje mezi požadavky své matky, která se nesnese s jeho ženou Brendou, Brendy, která se nesnese s jeho matkou Glorií, a bývalé otcovy hospodyně Manuely, jejíž syn Diego se zesnulému podezřele podobá... Zdánilivě nekomedialní téma rodinného úmrtí vyažuje *Ryba potmě* brilantními woodyallenovskými dialogy. Role Glorie je výtečnou příležitostí pro první dámu českého divadla, paní Zdenu Herfortovou.

Režie: Mikoláš Tyc

Hrají: Viktor Skála, Zdena Herfortová, Katarína Ptáčková, Igor Ondříček, Kateřina Marie Fialová, Zdeněk Junák, Jan Mazák, Josef Jurásek, Erika Kubálková, Mária Lalková a další.

Simon Mawer: SKLENĚNÝ POKOJ

Celý svět obdivuje krásně čtivé a moudré romány současného britského spisovatele, který je navíc zcela výjimečně spjat s naším městem. Jeho román *Skleněný pokoj* byl nominován na nejpřeslitnější britskou literární cenu – The Man Booker Prize. Představuje nám osudy Liesel a Viktora Landauerových, kterým slavný architekt postaví moderní vilu s ohromným skleněným pokojem. Vila vejde do dějin architektury jako „vila Tugendhat“. Autor se však zaobírá mistrovským způsobem i odvčkým lidským tématem o hledání štěstí. Zdá se, že k němu dvěma bohatým manželům obdařeným zdravými dětmi nic neschází, ale jak to v životě bývá, není tomu tak. Jejich osobní život se stává hlavním hrdinou v onom „skleněném pokoji“, fenoménu světové architektury, kolem něhož procházejí evropské dějiny od třicátých až do devadesátých let. „...skleněný prostor se stával Skleněným snem, snem, který se hodil k atmosféře nového státu, v němž žili, státu, kde nebylo podstatné, kdo je Čech, kdo je Němec a kdo Žid, kde vládla demokracie a kde věda a umění společně usilovaly o to, aby přinesly štěstí všem...“

Režie: Stanislav Moša

Hrají: Hana Kovářiková nebo Pavla Vítázková, Petr Štěpán, Ivana Vaňková, Michal Isteník, Svetlana Janotová, Rastislav Gajdoš, Vojtěch Blahuta, Igor Ondříček, Jiří Mach a další.

PROGRAM LEDEN

PROGRAM ÚNOR

2.1. po 19.00	Splašené nůžky	
3.1. út 19.00	Ryba potmě	A2
4.1. st 19.00	Ryba potmě	AB3
5.1. čt 19.00	Ryba potmě	A4
6.1. pá 19.00	Ryba potmě	A5
7.1. so 19.00	Ryba potmě	A6
8.1. ne 18.00	Ryba potmě	
9.1. po 19.00	Zamilovaný Shakespeare	
10.1. út 19.00	Zamilovaný Shakespeare	AB2
11.1. st 19.00	Zamilovaný Shakespeare	A3
12.1. čt 19.00	Jméno	
13.1. pá 19.00	Zamilovaný Shakespeare	AB5
14.1. so 19.00	Zamilovaný Shakespeare	AB6
15.1. ne 19.00	Podivný případ se psem	
16.1. po 18.00	Splašené nůžky	P18
17.1. út 19.00	Frank V.	E2
18.1. st 19.00	Podivný případ se psem	
19.1. čt 19.00	Zamilovaný Shakespeare	AB4
20.1. pá 19.00	Zamilovaný Shakespeare	E5
22.1. ne 18.00	Splašené nůžky	
24.1. út 18.00	Jméno	
25.1. st 19.00	Jméno	
26.1. čt 18.00	Ryba potmě	
27.1. pá 19.00	Ryba potmě	C5
28.1. so 19.00	Skleněný pokoj	A2017
29.1. ne 18.00	Skleněný pokoj	
30.1. po 19.00	Skleněný pokoj	R2017
31.1. út 19.00	Skleněný pokoj	Z2017

Chaplin

8.1. ne 17.00	Tříkrálový koncert	zadáno
18.1. st 14.00	Chaplin	
18.1. st 19.00	Chaplin	A3/AB3
19.1. čt 18.00	Chaplin	SP
20.1. pá 19.00	Chaplin	zadáno
21.1. so 19.00	Chaplin	P
22.1. ne 19.00	Chaplin	D/E7
23.1. po 19.00	Chaplin	A1/AB1
24.1. út 19.00	Chaplin	A2/AB2
25.1. st 19.00	Chaplin	
26.1. čt 19.00	Chaplin	C4
27.1. pá 19.00	Chaplin	zadáno
28.1. so 19.00	Chaplin	A6/AB6
29.1. ne 14.00	Chaplin	
29.1. ne 18.00	Chaplin	
30.1. po 19.00	Chaplin	
31.1. út 19.00	Chaplin	C2/E2

1.2. st 19.00	Malý rodinný podnik	M2017
2.2. čt 19.00	Malý rodinný podnik	X2017
3.2. pá 19.00	Malý rodinný podnik	T2017

Malý rodinný podnik

4.2. so 19.00	Donaha!	
5.2. ne 18.00	Donaha!	
6.2. po 19.00	Donaha!	
7.2. út 18.00	Donaha!	
8.2. st 19.00	Donaha!	
10.2. pá 19.00	Vrabčák a anděl	
11.2. so 18.00	Vrabčák a anděl	
12.2. ne 18.00	Splašené nůžky	
17.2. pá 14.00	O myších a lidech	
17.2. pá 19.00	O myších a lidech	E5
18.2. so 19.00	O myších a lidech	P
19.2. ne 19.00	O myších a lidech	
20.2. po 19.00	O myších a lidech	A1
21.2. út 19.00	O myších a lidech	AB2
22.2. st 19.00	Ryba potmě	A3
23.2. čt 19.00	Ryba potmě	C4
24.2. pá 19.00	Ryba potmě	AB5
25.2. so 19.00	Zamilovaný Shakespeare	A6
26.2. ne 18.00	Zamilovaný Shakespeare	
27.2. po 19.00	Zamilovaný Shakespeare	
28.2. út 19.00	Zamilovaný Shakespeare	A2

1.2. st 19.00	Chaplin	
2.2. čt 19.00	Chaplin	A4/AB4
3.2. pá 19.00	Chaplin	A5/AB5
4.2. so 14.00	Chaplin	
4.2. so 19.00	Chaplin	
5.2. ne 18.00	Chaplin	
6.2. po 19.00	Chaplin	
9.2. čt 18.00	Ostrov pokladů	PPP/P18
10.2. pá 18.00	Ostrov pokladů	PP1
11.2. so 14.00	Ostrov pokladů	
11.2. so 18.00	Ostrov pokladů	
12.2. ne 18.00	Ostrov pokladů	
14.2. út 18.00	DUCH	
15.2. st 19.00	DUCH	
16.2. čt 18.00	DUCH	
17.2. pá 19.00	DUCH	
18.2. so 19.00	DUCH	
19.2. ne 18.00	DUCH	

DUCH

Daniel Große Boymann, Thomas Kahry:
VRABČÁK A ANDEĽ

Edith Piaf a Marlene Dietrich. Dvě velká jména světového šoubyznysu. První si svět podmanila svým zpěvem, dojemným životním příběhem a nenápadným zjevem, druhá okouzlovala svou krásou, elegancí, uhrančivým pohledem a byla jednou z prvních evropských, respektive německých hereček, která se dokázala prosadit v Hollywoodu. První celý život touží po opravdové velké lásce a novému citu vždy maximálně propadá, ta druhá střídá muže (a snad i ženy) jako kabáty a nezastírá svůj cynický pohled na romantiku. První umírá vysílením v sedmačtyřiceti letech, celá Francie pro ni truchlí, druhá se dožívá úctyhodných jednadecetilet, ale rodné Německo ji považuje za zrádkyni. Jsou natolik rozdílné, ale přitom dokážou najít společný rytmus, společná témata a dokonce i společnou lásku.

Hudební drama, pohrávající si s osudy, milostným příběhem a historií přátelství těchto nezapomenutelných žen podle námětu Davida Winterberga, mělo premiéru v roce 2014 ve vídeňském Burgtheatru, kde se setkala s odzbrojujícím úspěchem. Není divu, vždyť v průběhu inscenace zazní (samozřejmě naživo ve francouzském, německém i anglickém originále!) téměř dvě desítky nesmrtelných písní obou protagonistek!

Režie: Stanislav Moša, Igor Ondříček

Hrají: Hana Holišová nebo Markéta Sedláčková, Katarína Ptáčková nebo Ivana Vaňková, Eliška Skálová, Barbora Remišová, Robert Jícha a Alan Novotný.

Dennis Martin:

OSTROV POKLADŮ

Zromantizovaný svět pirátů, nekonečných mořských scenérií, nedobytných lodí, pustých ostrovů a zakopaných pokladů se v novém muzikálu, který měl v Brně svoji světovou premiéru, prolíná s realistickými problémy mladého muže, jenž se navzdory otci vydává za svým snem, odjíždí do Paříže, aby zde v centru nespoutané bohémy našel nejen téma pro svou prvotinu, ale také potkal svou životní lásku Fanny Osbourneovou. Její syn Lloyd je Louisovi mladým přítelem, ale také prvním čtenářem a zároveň i inspirací pro novou knihu o pirátech. Malý Lloyd se ve fiktivním příběhu stává Jimem Hawkinsem a i další postavy skutečného života

ožívají v knize jako posádka slavné Hispanioly – jednohohý John Silver, kapitán Flint či pomatený Ben Gunn. Jak to tentokrát dopadne se slavným pokladem kapitána Flinta i samotným osudem Roberta Louise Stevensona se diváci přesvědčí v dobrodružném muzikálu plném nádherné fantazie německých autorů Dennise Martina a Christopa Jila, kteří jsou u nás známí již díky úspěšnému muzikálu *Papežka*.

Režie: Stanislav Slovák

Hrají: Lukáš Janota nebo Aleš Slanina, Lucie Bergerová nebo Hana Holišová nebo Ivana Vaňková, Martin Havelka nebo Ladislav Kolář, Petr Štěpán nebo Jakub Zedníček nebo Jozef Hruškoci, Jiří Mach nebo Dušan Vitázek a další.

Bruce Joel Rubin,

Dave Stewart, Glen Ballard:

DUCH

Legendární příběh o neomezené síle lásky je známý ze slavného filmového zpracování Jerryho Zuckera z roku 1990. Patrick Swayze a Demi Mooreová v hlavních rolích tentokrát okouzlili diváky pohádkovým vyprávěním o tom, jak může skutečná láska překonat i samotnou smrt. Sam a Molly jsou šťastný pár, jenže Sam je jedné noci zavražděn. Jeho duch ovšem zůstává na zemi, protože nenalezne klid, dokud svou nespravedlivou smrt neobjasní. Příběh kombinuje romantickou zápletku s detektivním případem, v němž postupně vychází najevo, že za Samovu smrtí stojí jeho kolega z banky. Samův duch prostřednictvím praštěné šarlatánky Mae s Molly komunikuje a snaží se ji chránit.

Muzikálová verze zachovává původní syžet, který umně kombinuje milostný příběh s komediálními a dramatickými prvky. Zároveň posouvá hranice inscenování používáním nejmodernějších technologií, které na jevišti umožní prolínání skutečného a nadpozemského světa. Za svoji živelnou Odu Mae získala Zdena Herfortová nominaci na Cenu Thálie!

Režie: Stanislav Moša

Hrají: Lucie Bergerová nebo Svetlana Janotová nebo Ivana Odehnalová, Aleš Slanina nebo Dušan Vitázek, Markéta Sedláčková nebo Andrea Zelová, Robert Jícha nebo Ondřej Studénka a další.

RODINNÉ STŘÍBRO

Markéta SEDLÁČKOVÁ

V muzikálu *My Fair Lady* (ze *Zelňáku*), režie: Stanislav Moša

Maminka i herečka na plný úvazek, představitelka činoherních i muzikálových rolí a poslední roky také fotbalová fanynka. V Městském divadle Brno působí Markéta Sedláčková už pětadvacátou sezónu a stále diváky překvapuje. Po romantických rolích Julie či Manon se prosadila v mnoha hudebních inscenacích a za roli Lízy Ďulínkové v *My Fair Lady* (ze *Zelňáku*) získala Thálii.

Aktuálně zkoušíte nový muzikál Chaplin, ve kterém ztvárníte roli Chaplinovy maminky.

Je to úplně nový muzikál, který Městské divadlo Brno uvede v kontinentální premiéře. Režuruje ho Stanislav Moša. Oba Chaplinovi rodiče byli herci, z čehož logicky vyplývá, že i v muzikálu je maminka herečkou. Tatínek byl alkoholik, zřejmě právě z něj Chaplin čerpal ony stinné stránky svých zkušeností z dětství. Maminka malého Charlieho učila dívat se kolem sebe a pozorovat lidi, jak každý z nich něco skrývá, učila ho, že i úsměv může zastírat problémy a starosti. Ani tato krásná, dojemná scéna v muzikálu nechybí.

Chaplin, to je především era černobílých filmů se specifickou poetikou. Máte toto období ráda? Černobílé filmy mám ráda moc, líbí se mi 20. a 30. léta, stejně tak i období dřívější secese, a baví mě, když se do této doby přenášíme na jevišti. Muzikál představuje celý Chaplinův život, takže začíná kolem roku 1895, když je Charliemu kolem šesti let, a končí v roce 1977, kdy Chaplin umírá.

Nově jste také královnou, přesněji Královnou Alžbětou v romantické komedii *Zamilovaný Shakespeare*. Jaké to je?

Je to moje první královna, první šlechtična (*smích*). Pomínu-li Baronku von Waldstätten z muzikálu *Mozart!* Vždy jsem totiž hrávala takové ty ženy z lidu, naivky, maximálně Popelku. Ve filmovém zpracování *Zamilovaného Shakespeara* hrála tuto postavu Judi Dench, byla to pro mě tedy velká výzva.

Vzala jste si při pojetí své královny něco z Judi Dench?

Divadlo má jiné výrazové prostředky než film, takže to ani nejde. Vzpomínám si, že když k nám film *Zamilovaný Shakespeare* v osmadvadesát-

S Andreou Zelovou v komedii *Zamilovaný Shakespeare*, režie: Stanislav Slovák

tém roce přišel, viděla jsem ho tehdy v kině, a po dlouhé době pak ještě jednou v televizi. Znovu jsem si to pak před zkouškami už ani nepouštěla, nechtěla jsem kopírovat, i když film na divadlo přenesete jen stěží.

Zamilovaný Shakespeare, to je hlavně ironický pohled do alžbětinského divadelního zákulisí, v němž se „divadelní zázrak“ rodí na poslední chvíli, často ve zmatku a chaosu. Souhlasíte?

Je to úplně přesné. Vždy těsně před premiérou máme pocit, že bychom potřebovali ještě týden navíc, vždy máme pocit, že ještě něco chybí. Za čtyřiaadvacet let, co dělám v divadle, je to stejné. Důležité také je, že divadlo je v tomto jakýsi zázrak. Pokaždé, když vás něco bolí nebo máte nějaké trápení, na jevišti to úplně zapomenete. Pak z něj samozřejmě sestoupíte a veškeré starosti jsou zpět, ale na jevišti na své žaly herec zapomíná.

Do Městského divadla Brno jste přišla těsně po konzervatoři. Chtěla jste do Brna, nebo to byla souhra náhod?

Poslední rok, kdy už jsem měla angažmá, jsem ještě byla na konzervatoři v Praze. V jednom z našich absolventských představení, *Malované na skle*, si mě vyhlédl pan ředitel Moša a zavolal mi. Měl až uhrančivý hlas a už po telefonu mi byl tehdy velmi sympatický, i když na Brno jsem vů-

bec nemyslela. Pocházím z Poděbrad a studovala jsem činoherní herectví v Praze, dostala jsem nabídky z Hradce Králové a z Mostu, kam od nás šlo mnoho spolužáků z ročníku. Uměleckým šéfem tam byl totiž Zbyněk Srba, vedoucí našeho

Na jevišti na své žaly herec zapomíná.

ročníku, který s námi *Malované na skle* dělal. Nakonec jsem šla nejdál, tedy do Brna, protože jsem to tak uvnitř cítila. Když jsem divadlo poznala blíže, celé to tu na mě dýchlo. A poté, co jsem viděla *Sny svatojánských nocí*, byla jsem úplně unešená. Obávala jsem se, že mezi ostatní nezapadnu, že tak dobrá nebudu, a měla jsem o sobě spoustu pochyb.

V době vašeho příchodu do divadla ještě Hudební scéna nestála. Vám se však postupně dařilo skvěle zvládat činoherní i muzikálové role, za roli Lízy v *My Fair Lady* (ze *Zelňáku*) jste dokonce získala Thálii. Byla jste na muzikály připravená?

Hned první, z čeho mě po příchodu do divadla zkoušeli, byl zpěv. Samozřejmě, že jsme ho měli ve škole, ale nijak jsem to tehdy neprožívala, spíš jsem milovala šansony a smutné písně o lásce,

S Milanem Němcem v muzikálu *DUCH*,
režie: Stanislav Moša

rozchodech a vztazích. To jsou ale písně pěvec-ky nenáročné a mnohem těžší jsou herecky. Měla jsem ale na zpěv vynikající učitelku paní Kohoutovou, díky níž mi hlas vyrostl. O muzikálech jsem ale nikdy nepřemýšlela.

Jakou první muzikálovou roli jste v Brně zpívala?

Byla to Markétka v *Bastardovi* a zjistila jsem, že to docela šlo (*smích*). Ještě před tím jsem ale hrála Skřítku, právě ve *Snech svatojánských nocí*. A pak jsem postupně hrála také Hermii, Polymnii i Matku a zpěvu jsem se tak víc začala věnovat, i když jsem muzikály nikdy cíleně neplánovala.

Šansony, dokonce přímo v roli Edith Piaf, nyní zpíváte v muzikálu *Vrabčák a anděl*. Užíváte si to?

Ta role přišla z ničeho nic, ve věku, kdy už mám syna Tadeáše. Velké divadelní sny nemám. Kdy- si jsem je asi mívala, ale když se mi ten divadelní sen splnil, byla jsem mnohdy svazována svou zodpovědností. Dnes už si říkám, co přijde, to přijde, a raduji se z nových příležitostí. Edith Piaf byla velké štěstí, protože v ní je vše: životní

radost, smutek – komedie i tragédie. To člověk získává právě s roky.

Nemáte-li sny divadelní, tak jaké jsou ty osobní?

Nejsem zas tak náročná (*smích*). Přeji si, abychom byli všichni zdraví, šťastní a spokojení.

Už osm let žijete se svým mužem Stanem Slovákem a synem Tadeášem v Modřicích. Našli jste tam svůj domov?

Ano, máme tam přátele a moc se nám tam líbí. Můj manžel trénuje děti fotbal a náš desetiletý syn je fotbalový gólmanský maniak, tak to prožívám s nimi. Jsem teď skoro odbornice na fotbal (*smích*). I díky tomu jsme se s Modřičákama sblížili. Jsou to lidé, kteří se rádi baví, a když to jde, rádi se toho účastníme. Kromě jiných městských společenských aktivit chodíme pravidelně za stárky na Ženáčské hody.

*Text: Markéta Stulírová,
foto: jeř Kratochvíl, Tino Kratochvíl*

14. – 19. ÚNORA 2017

HRAJEME NA HUDEBNÍ SCÉNĚ

Bruce Joel Rubin, Dave Stewart, Glen Ballard

DUCH

režie Stanislav Moša

ZAMILOVANÝ SHAKESPEARE

(...) Hra *Zamilovaný Shakespeare* je inspirovaná stejnojmenným filmem Johna Maddena a stejně tak i na jevišti zůstává romantickou komedií. V centru pozornosti je příběh lásky dramatika Williama Shakespeara k aristokratce Virole de Lesseps. Kromě romantiky a komediálních prvků s Violou převlečenou za muže a konvencí alžbětinské dramatiky, kdy ženy hráli muži a něžné

pohlaví na jeviště ani nesmělo, nabízí inscenace také náhled do chaotického zákulisí anglického divadla 16. století a podnikání jeho divadelních impresáriů. (...) Je jasné, že inscenace stojí na hercích, a je v tomto ohledu i zdařilá. Dušan Vitáček sází na svůj vzhled pozdně renesančního štramáka a spolu se Svetlanou Janotovou jako Violou zdařile rýsují onen romantický, láskyplný potenciál této komedie, v níž podobně jako v *Romeovi a Julii* vše neskončí happyendem. Výtečná je Alena Antalová jako Violina chůva a předobraz slavné Juliiny kojné. Herečka přesně pracuje s groteskní zkratkou, její chůva je

skutečně přesně zemitá a rázná a v tomto slova smyslu je i výrazným komickým elementem. (...) Přesná je Markéta Sedláčková v roli malé, ale velké majestátní královny. (...) Brněnská inscenace *Zamilovaný Shakespeare* je samozřejmě zajímavou divadelní evropskou novinkou na tuzezemských jevištích. Díky skvělému scénáři, divácky vděčnému dobovému pojetí, režijně i herecky uměřenému a živému provedení má šanci stát se v Městském divadle Brno hitem či velmi vyhledávaným titulem. (...)

Luboš Mareček,
ČRo Vltava, 21. 11. 2016

ZAMILOVANÝ SHAKESPEARE HLEDÁ INSPIRACI NA JEVIŠTI MDB

(...) V roli Williama Shakespeara se představí starý známý a ostřílený představitel milovníků i rebelů – Dušan Vitáček. A právě Vitáček je zde sázka na jistotu, která v jeho podání zúročí vtíp, šarm i herecký um své postavy. S lehkostí si užíváme jeho herecký projev od zhrzeného autora, který se v cukuletu mění ve vášnivého milence, aby do žil napumpoval milostnou i tvůrčí svěží mízu. Ženský protipól Dušanu Vitáčkovi ztvárňuje Andrea Zelová v roli Violy de Lesseps. Andrea Zelová, která v sobě míchá živelnou milenkou s pokorou panny, se pro lásku dovede vtělit do mužského přestrojení, a zároveň se umí podvolit i obětovat povinnosti dokonale a bez zbytečných řečí. Svých pár minut si s gusem zahraje i Markéta Sedláčková v podání královny Alžběty I. A nezklame ani energický Michal Isteník v roli Philipa Henslowea. V roli záporňáka Lorda Wesexe se zkušeně představí Jiří Mach. (...) Zábavný příběh, kterému nechybí dramatická zápleтка, převleky ani zamilovaný obsah nešťastně šťastně

lásky, to je slovy našeho klasika to, oč tu běží. Kdo se přichází pobavit, jistě tento divadelní počin uvítá stejně tak jako ti, kteří si oblíbili filmovou verzi. Divadelní podoba má však oproti té filmové více autentickou příchuť. Divadlo na divadle prostě táhne vsfíc osudu i věkům. A pokud to jde navíc ještě s dobrým humorem a slavným dramatikem v hlavní roli, zdá se, že je vyhráno.

Kateřina Šebelová,
www.epochtimes.cz, 17. 11. 2016

LIMONÁDOVÝ JOE ZAVÍTAL DO MĚSTSKÉHO DIVADLA BRNO

(...) *Limonádový Joe* se představil v režii Petra Gazdíka, který se postaral i o úpravu muzikálu. (...) Před diváky Městského divadla v Brně se tak odehrává trochu jiná story inscenovaná v podobě velké muzikálové revue. Proti filmové verzi přibýlo kromě jiného i několik písní, co však zůstává, je hravá parodie klasických westernů a kromě nich i dalších muzikálových představení. (...) Inscenaci je radost sledovat, příběh plynule probíhá, neobjevují se žádné prostoje, ani hluchá místa, jednotlivé vtípy skvěle rezonují. (...) *Limonádový Joe* Lukáše Janoty je absolutně mravně nezávadný, kladný hrdina každým coulem, dokonalý tak, až je vlastně zabeđený, a jak

dokonalost, tak zabeđenost a jistou neohrabanost míchá v tak skvělém koktejlu, jak je to jen možné. Ivana Odehnalová mu v roli Winnifred výborně sekunduje. I její „čistá arizonská růže“ je postavou skrz na skrz kladnou. Na rozdíl od jiných zpracování se však nejedná o dívku naivní až hloupou, aktuální brněnská Winnifred je o něco ráznější a ženštější, než byly mnohé jiné. (...) Právě ona a Horác Viktora Skály byli při premiéře nejvýraznějšími postavami na jevišti. Viktor Skála proti některým svým kolegům sice není takový zpěvák, ovšem postava Horáce dokonalý pěvecký projev nevyžaduje. Vyžaduje dokonalý herecký projev. Je výrazná, v režii Petra Gazdíka má vypíchnutých několik scén, které mají patřit k nejtípnějším momentům večera. (...)

Iva Bryndová,
www.musical.cz, 31. 10. 2016

PADOUŠI, HRDINOVÉ, FILOSOFOVÉ A TI DALŠÍ

(...) Pro jevištní techniku a soubor Městského divadla dnes asi neexistuje neřešitelný úkol, což Gazdíkovi umožnilo zkonstruovat velkolepou podívanou plnou gagů, dokonalou do posledního kostýmního detailu. Insitně líbeznou tvář dodal titulnímu hrdinovi Lukáš Janota, postavu

PROSINEC 2016

MUZIKÁL CHAPLIN NA ZKUŠEBNĚ

hraje na přesné hraně nadsázky. Ale i další postavy mají do podrobností vybudované charaktery a chování, bez toho by totiž bylo možné smát se jen pitvoření – jak časté! Výtečně, protože zcela jinak než Květa Fialová ve filmu, stvořila Tornádo Lou Ivana Vaňková, Viktor Skála vykroužil dokonale padoušského Horáce a ještě jmenujme Martina Havelku za hřmotného hloupého rančera Honestyho. Zdejší orchestr hraje výtečně a dirigent Dan Kalousek dobře lavíruje stylovou hudební směskou. (...)

Josef Herman,
Divadelní noviny, 15. 11. 2016

MRAVNĚ NEZÁVADNÝ HRDINA LIMONÁDOVÝ JOE (...)

(...) Do titulní role byl vhodně obsazen Kristian Pekar, jemuž role příhloupého hezounka sedne typově na výbornou. Překvapením večera však byla Sára Milfajtová v roli krásné Winnifred. Půvabná Milfajtová dodala postavě naivní dívky větší hloubku a díky hereckému výkonu mladé herečky nebyla její Winnifred až tak naivní a hloupoučká, jak ji známe z podání Olgy Schoberové. Milfajtová nadto nadchla příjemným pěveckým projevem. Příhodně je obsazena i Ivana Vaňková jako „arizonská pěnice“ Tornado Lou,

kteří baví jak ve scénách s doprovodem company, vystačí si ale i sama na jevišti při písni *Mé zvlhlé rty*. Ďáblský Horác v podání Viktora Skály je na „záporáka“ možná někdy až moc velký elegant, přesto přesvědčil. Velmi působivý je například jeho výstup s písni *Včera řek mi o ní doktor* s přispěním tanečnic a důmyslné stínohry za zadním prosktem scény. (...)

Pavla Haluzová,
www.eurozpravy.cz, 27. 10. 2016

MALÝ RODINNÝ PODNIK – NEBO PODFUK?

(...) Autor Alan Ayckbourn ke svému *Malému rodinnému podniku* připojil podtitul hořká komedie. Mohla to být také reality show, situační komedie, konverzačka, detektivka – od každého z těchto žánrů v ní něco je. (...) Hrdinové hry si vytvářejí vlastní morální hodnoty, i největší poctivce nakonec podlehnou všeobecnému podvádění, morálka se proměňuje v čase i ve společnosti, pravidla se posouvají, prostě pokrok, ať už jakýkoliv a v čemkoliv, se zastavit nedá. (...) Nečekejte výchovné či moralizující představení, ale pošťouchnutí. Uvidíte příběh jedné rodiny během jednoho týdne, uvidíte, jak se ve jménu dobra dá ospravedlnit i pořádně velká

lumpárna, ba co dím, přímo zločin. (...) Obdržíte slušnou porci smíchu, půvabů dam i pánů na jevišti, vůni připravovaných pokrmů, při které se sbíhají sliny, slušnou porci napětí a nakonec i poučení: „Nic tak nestmlel rodinu jako společné nezákonné podnikání.“ (...) Musím pochválit jak režii, tak scénu a kostýmy, ale především herecké výkony všech aktérů, kteří komplikovaný text zvládli výborně. Ale hlavně chci pochválit hudbu, doplněnou jen zde v brněnském představení, a sice krásná sóla na violoncello. Dodala pauzám ve hře zvláštní kouzlo, atmosféru.

Vratislav Mlčoch,
www.babocka.vram.cz, 29. 3. 2016

MALÝ RODINNÝ PODNIK (...)

(...) V roli morálního Jacka se představil Viktor Skála, který je pro tento typ komedie sázkou na jistotu. Jeho čestný Jack se posouvá z pozice nezkaženého muže do znejistělého obchodníka, který začíná svůj morálně jistý svět vlivem nastalých okolností opouštět. V jeho podání není nouze o hysterické výbuchy emocí ani o ledově chladné hypotézy. Alena Antalová ztvárňuje

cí Jackovu submisivní manželku Poppy okouzlují tichou bezprostředností, ze které až mrazí. Ano, i zde byla Alena Antalová dobrou volbou. Igor Ondříček zprvu vystupuje jako nenápadný Jackův bratr Cliff, který se postupně s chladnou vypočítavostí profiluje do role vypočítavého lumpa. (...) Nezklame ani hostující Kateřina Marie Fialová v roli opomíjené rebelující Jackovy dcery Samantha, která svojí netečností roztočí kolotoč situací, ze kterých už není úniku. Fialová je bezprostřední a její čisté herectví je zcela přirozené. Do zcela jiného soudku patří Ivana Vaňková v roli promiskuitní Cliffovy manželky Anity, která svým dráždivým sexappealem „kosi“ jednoho muže za druhým. Vaňková jako proradná Anita, která celý podnik stahuje do mafiánských praktik, servíruje svůdnici s lehkostí a opětovně dokazuje, že jí negativní role sluší. Svým komediálním talentem pobaví Alan Novotný v roli pěti pochybných mafiánských podnikatelů a milenců Anity. Speciální bonus inscenace tvoří hra na violoncello, kterou zajišťuje mladá violoncellistka Iva Kalusová v intimně nasvíceném podkroví. Její hra perfektně pracuje s danými momenty inscenace. Hudebně rezonuje s vypjatými okamžiky, jítří emotivní výbuchy a jemně dokresluje křehké pasáže inscenace bez jakýchkoliv rušivých zásahů. (...)

Kateřina Šebelová,
www.epochtimes.cz, 10. 4. 2016

IVANA VAŇKOVÁ: MARY POPPINS SE ZDOKONALILA V KOUZLENÍ

Muzikál Mary Poppins je mezi diváky oblíbený. Čím je podle vás tato inscenace výjimečná?

Podle mne je nejdůležitějším sdělením muzikálu to, že se opravdu velmi vyplatí věnovat se svým

možná v tom, že s ní naprosto souhlasím. Je to taková klidná síla, která nic nekomentuje, nikoho nesoudí, jen „zrcadlí“. V posledních dnech zkoušení při generálkách zjišťuji, že nejnáročnější je to, co se odehrává v zákulisí – převleky, příběhy, uvědomit si, kam mám zrovna běžet na další scénu, dávat pozor na všechny komponenty scény, které jezdí všude kolem, občas i usměrnit děti... Kolikrát by bylo i pro diváky zajímavé, co se děje za scénou.

Čerpala jste inspiraci a rady od svých kolegyně, které už Mary Poppins v Městském divadle Brno ztvárnily před vámi?

S Alenkou Antalovou, která nazpívala CD *Mary Poppins*, jsem si tuto roli zpívala už od října při každé cestě autem do divadla a zpět. A jelikož bydlím na venkově, stihla jsem si to vždycky při jedné cestě přezpívat celé. Jinak jsem se musela – ale ráda – nechat vést režisérem, abych kolegyně nekopírovala a abych byla svá.

Režisérem je váš muž Petr Gazdík. Je to výhoda, nebo na vás naopak klade větší nároky?

Samozřejmě, že pokud Petr chce kolegům něco říkat coby režisér, potřebuje, aby jeho nejbližší byli nejpřipravenější, nejdisciplinovanější a šli příkladem. Tím pádem na nás klade větší nároky, ale vyplatí se mu věřit, protože jako každý režisér se i on na danou věc připravuje dlouho dopředu, má to přečtené stokrát, často si to sám překládá. Ví o všech rolích mnohem víc než my při premiéře. (...)

Jaká je pro vás spolupráce s dětmi, které jsou ve stávajícím nastudování obsazeny nově?

dětem s největší láskou a úctou. Protože jak říká náš kolega Milan Němec: „Děti jsou úplně stejní lidi jako my, jenom malí.“ Nejpodstatnější je neodnaučit je to dobré, s čím se rodí, a ještě je přiučit něčemu pěknému o světě. Jednou z hlavních smutných postav muzikálu je tatínek, na kterém se ukazuje, jak těžko se spravuje v dospělosti to, co se v dětství pokází.

Ostatně celý muzikál provází úvahy k zamyšlení...

Ano, je tu spousta nádherně prostých, ale velmi moudrých myšlenek: Stačí chtít a rázem vše je možné. Neko-nečná se cesta zdá, když chodec ztrácí cíl. Nebo – když si dáš lžičku cukru, hořké polyká se líp... Co věta, to pravda.

Co pro vás bylo při zkoušení nejnáročnější? A v čem je vám postava Mary Poppins šitá na míru?

Ta role je nádherná – sen každé herečky. Šitá na míru je mi

Děti jsou shodou okolností naše. Holčičky Alenka a Elenka jsou dcery Alenky Antalové a Josífek s Adámekem jsou Gazdáci. Josífek je můj syn. Mimo chodem, práva na uvádění *Mary Poppins* jsme dostali částečně i díky nim. Jeden agent od Andrew Lloyd Webbera je viděl v naší inscenaci *Pískání po větru* a dal o nich velmi dobré reference agentuře Camerona Mackintoshe, která drží práva na *Mary Poppins*.

Scénografické řešení muzikálu je obměněné. V čem?

Scéna je v podstatě stejná, jen vylepšená, obnovili jsme starý nátěr. Řekla bych, že Mary se zdokonalila v kouzlení. (*smích*) Ale největší posun je ve světelném a zvukovém designu. (...)

Jaké z vašich stávajících rolí v Městském divadle Brno máte nejraději a užíváte si je?

Naposledy jsem si moc užívala roli Tornádo Lou v *Limonádovém Joeovi*, ale miluju i roli Marlene Dietrich z muzikálu *Vrabčák a anděl* a taky Alex z *Flashdance*. Mám štěstí na krásné role. A teď ještě *Mary Poppins*! (...)

Vracíváte se ještě na východní Slovensko, odkud pocházíte? Jak na své rodiště vzpomínáte?

Dostanu se tam tak dvakrát, třikrát za rok, ale myslím na domov často, denně a s láskou. Slovenská rodina nás navštěvuje i tady, takže se vídáme poměrně často na to, že od sebe bydlíme 600 kilometrů.

Máte rusínské kořeny. Jaký odkaz či charakter si s nimi nesete dál?

Nemyslím, že bych byla nějak jiná, protože jsem Rusínka. Jestli jsou nějaké povahové rozdíly mezi například Američany a Marťany a já nevím kým, tak bych řekla, že jsem typická Slovanka.

U čeho se ráda odraďujete, máte-li na sebe čas?

Ráda se válím u televize, pokud jsem velmi unavená, a jinak ráda „hospodničím“, vařím, starám se o domácnost. Taky miluju saunování a ležení na pláži, protože jsem teplomilná, a taky divadlo, tam se taktéž člověk pěkně zapotí!

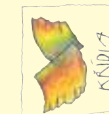
Miloslav Štědrý, Milan Uheď / Víki Kráčí za štěstím
Kateřina Tučková, Dodo Gombár / Žitkovské bohyně
Stanislav Slovák, Jan Šotkovský, Petr Štěpán / Bmístské lolo
Nejvýraznější tvůrčí počin
(dramaturgie, scéna, kostýmy, scénická hudba, choreografie, rekvizity, masky, vlásenky, plakát, program atp.)

Nejpopulárnější inscenace sezóny (zaškrtněte)
Friedrich Dürrenmatt / Frank V.
Jiří Břečka, Jan Rychlík, Vlastimil Hála / Limonádový Joe
Marc Norman, Tom Stoppard, Lee Hall / Zamilovaný Shakespeare
Larry David / Ryba podlé
Thomas Meeran, Christopher Curtis / Chaplin
John Stemberk / O myších a lidech
Stanislav Slovák, Jan Šotkovský, Petr Štěpán / Břil

KŘÍDLA 2016/2017

Nejpopulárnější herec sezóny

Nejpopulárnější herečka sezóny

Markéta Stulírová,
Brněnský deník, 30. 11. 2016

Texty jsou redakčně kráceny.

SIMON MAWER
SKLENĚNÝ POKOJ
REŽIE STANISLAV MOŠA

Foto Tino Kratochvíl

28. – 31. LEDNA 2017

HRAJEME NA ČINOHERNÍ SCĚNĚ

Jméno:

Adresa, (e-mail):

Anketní lístek

vhodně, prosíme, do anketní schránky
u pokladny divadla nejpozději!

30. 11. 2017

Městské divadlo Brno

Lidická 12, 602 00 Brno
komerční odd.: +420533316360
e-mail: komerční@mdb.cz

V polovině třicátých let, kdy se Spojené státy vzpamatovávaly z následků Velké krize, působil John Steinbeck v rámci reformního Rooseveltova programu Nový úděl jako zpravodaj vládního Úřadu pro ochranu farmářství (FSA) na různých kalifornských rančích, ovocných plantážích a táborech migrantních zemědělských dělníků. Zkoumal najmě existenční podmínky námezdných pracovníků a o svých dojmech zpravenal nejen zmíněný úřad federálního Ministerstva zemědělství, ale i veřejnost v sérii novinových článků. Vlastní zkušenosti však autor především zúročil v proslulém románu *Hrozny hněvu* (1939) a v příběhu o zvláštní, poněkud nesourodé dvojici přátel, táhnoucích za obživou z ranče na ranče: pod názvem *O myších a lidech* mu dal v roce 1937 zároveň podobu prozaickou i dramatickou. Slaboduchý silák Lennie a jeho ochránce George přicházejí pracovat na jednu farmu do Salinaského údolí v Kalifornii. Z pocitu vykořenění spřádají iluze a sny o svém příštím životě – životě majitelů vlastního malého hospodářství. Georgeova snaha uchránit Lennieho před maléry a nebezpečím okolního světa je marná. Lennieho záliba v hlazení hebkých věcí, jejíž důsledky vyhnaly oba přátele z předchozího působiště (nařknutí ze znásilnění), ústí v tragédii, kterou předznamenává silákovy smrtící laskání myši a štěněte. Lennie nechťe zlomí vaz ženě šéfova syna Curleyho. Název *O myších a lidech* odkazuje k básni Roberta Burnse *To a Mouse (Polní myšce)* z roku 1785, konkrétně k veršům: „Nejlepší plány myši a lidí / často nevycházejí.“ I George a Lennie mají svůj „nejlepší plán“, který je zmařen. Osudové zlo, ztělesněné zdánlivě žádostivou mladou ženou, ničí idylický svět snění ovšem poněkud paradoxně. Curleyho manželka je totiž v podstatě sestrou všech vydeděnců, stejně jako oni si buduje vlastní utopickou vizi svého života. Postava Lennieho, jednoho z těch lidí, které „Bůh nedodělal“, svým protikladem tělesné síly a duševní slabosti naplňuje steinbeckovský

kult primitivů chudých duchem, jejichž nezpůsobilost pro život na tomto světě je vyvažována jejich blízkostí k Bohu a přírodě a prazákadnými atributy lidsství. Silný a působivý příběh je osobitou výpovědí o potřebnosti a zároveň bezmocnosti lidských iluzí, o odvčké touze člověka někam patřit a o nejistotách života. Když v roce 1962 udělovali švédští akademikové Steinbeckovi Nobelovu cenu za literaturu, označili dramatickou verzi *O myších a lidech* za „malé mistrovské dílo“.

Drama bylo ponejprv uvedeno 23. listopadu 1937 na jevišti broadwayského Music Box Theatre. Velký divácký ohlas stvrдила roku 1938 prestižní Cena Kruhu newyorských divadelních kritiků v kategorii „nejlepší americká hra“. Záhy byla hra inscenována v Londýně a v Paříži. Ve větší míře pronikla do Evropy samozřejmě až po druhé světové válce a patřila k hojně hraným kusům druhé poloviny 20. století. Jen v českých divadlech byla uvedena v třiceti šesti inscenacích (nejdříve roku 1945 v brněnském Národním divadle, naposledy zatím v roce 2013 ve zlínském Městském divadle). V USA byla dvakrát zfilmována: poprvé v roce 1939 Lewisem Milestonem, podruhé v roce 1992 Garym Sinisem, který rovněž ztvárnil George, a to po boku Johna Malkoviche v úloze Lennieho. Aktuálnost sociálních aspektů hry dávno pominula, síla její výpovědi nikoliv. Svědčí o tom fakt, že se stále vrací na jeviště v různých koutech světa. Také její poslední uvedení na Broadwayi v roce 2014 se stalo velkým hitem.

Režie: Petr Gazdík. Scéna: Emil Konečný. Kostýmy: Eliška Lupačová Ondráčková. V hlavních rolích: Jakub Uličník (Lennie) a Ondřej Studénka (George). Dále hrají: Kateřina Marie Fialová, Viktor Skála, Karel Mišurec, Martin Novelka, Igor Ondříček, Lukáš Kantor, Alan Novotný, Ladislav Kolář.

Premiéra 18. a 19. února 2017 na Činoherní scéně Městského divadla Brno.

-jz-

PARTNEŘI DIVADLA

MEDIÁLNÍ PARTNEŘI

DOKOŘÁN LEDEN 2017 Městské divadlo Brno

Ředitel:

Stanislav Moša

Lidická 16, 602 00 Brno

Tel.: +420 533 316 320

+420 533 316 360

www.mdb.cz

Šéfredaktor:

jef Kratochvil

Tisková mluvčí:

Lenka Pazourková

Grafická úprava:

Petr Hloušek,

Petr Konečný

Periodikum registrováno
pod číslem MK ČR E 12150

220. číslo

Vydalo MdB za finanční podpory

Ministerstva kultury ČR

Uzávěrka: 12. 12. 2016

Náklad 5 600 ks

Titulní strana:

Chaplin

Poslední strana:

návrh kostýmu do inscenace

Zamilovaný Shakespeare,

Andrea Kučerová

PODIVNÝ PŘÍPAD SE PSEM

15. a 18. ledna 2017
na Činoherní scéně

Neobyklým a opravdu jedinečným úkazem na divadelním jevišti se stal činoherní *Podivný případ se psem*, jehož hlavním hrdinou je patnáctiletý autistický chlapec Christopher, který zahajuje detektivní pátrání po vrahovi psa Wellingtona a posléze i po tajemství své rodiny. Úskalí autismu, nedopatření i těžkosti, které musí řešit rodiče i blízké okolí, předkládají autoři Mark Haddon a Simon Stephens s úsměvným nadhledem, citlivě, nesentimentálně. V hlavní roli exceluje Vojtěch Blahuta.

Foto: JEF Kratochvíl

TITANIC V BRATISLAVĚ

24. – 26. LISTOPADU 2016